

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: **Rost-invest s.r.o.**, sídlem Petra Bezruče 874/14, Aš
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Jiřím Horou, sídlem Moravské
náměstí 690/15, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2024, č.j. 27123/24/5300-22441-708656,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 5. 11. 2024 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2024, č.j. 27123/24/5300-22441-708656 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta žalobkynina odvolání proti rozhodnutím – dodatečným platebním výměřům – Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 3. 1. 2024, č.j. 1911/24/2403-50522-404695, č.j. 1980/24/2403-50522-404695, č.j. 2010/24/2403-50522-404695, č.j. 2034/24/2403-50522-404695, č.j. 2046/24/2403-50522-404695, č.j. 2053/24/2403-50522-404695, č.j. 2079/24/2403-50522-404695, č.j. 2128/24/2403-50522-404695, č.j. 2159/24/2403-50522-404695 a č.j. 2182/24/2403-50522-404695, a tato rozhodnutí byla potvrzena. Dodatečnými platebními výměry byla žalobkyni za zdaňovací období březen 2022 až prosinec 2022 doměřena daň z přidané hodnoty a současně předepsáno penále z doměřené daně v částkách specifikovaných v jednotlivých rozhodnutích.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že je jí dáváno k tíži, že neměla prokázat, že u přijatých plnění DPH za období březen – prosinec 2022 tato plnění reálně proběhla. S tím se však nelze ztotožnit. Ani správce daně prvního stupně, ani žalovaný, však nijak nedbali její argumentace a výтек k šetření, které proběhlo, proto jí nezbývá, než se domáhat přezkumu jejich postupu a konečných rozhodnutí u správního soudu.
3. Žalobkyně dále konstatovala, že se opětovně ohrazuje proti celému postupu správce daně při kontrole. Ačkoliv s ním plně komunikovala a poskytovala veškerou součinnost, je jí vytýkán opak. Je to však správce daně, který její návrhy v rámci kontroly buď vůbec nevykoná, nebo tak učiní až na základě její stížnosti (která byla shledána oprávněnou). A žalovaný bohužel na toto nijak nedbá a v rámci odvolání pouze paušalizovaně uzavírá, že postupy a závěry prvostupňového správce daně jsou v pořádku. To se týkalo zejména místního šetření. Argumentace správce daně a žalovaného spočívá víceméně v tom, že žalobkyně nevykonává žádnou činnost a nemůže tak uplatňovat přijatá plnění. Právě z tohoto důvodu žalobkyně požadovala, aby proběhlo místní šetření na provozovnách, kde činnost vykonává. A výslovně uváděla, že jde o veřejnosti nepřístupná místa, proto je potřeba schůzku předem dohodnout. Přesto kontroly byly provedeny účelově tak, aby mohl být vyvozen závěr, že žalobkyně nevykonává žádnou činnost. Věc proběhla tak, že se žalobkyně v areálu na adrese Klostermannova 4, Aš, poměrně „*náhodou*“ setkala s pracovníkem správce daně, který zde ono místní šetření měl provádět. A v podstatě se realizovalo jen proto, že žalobkyně na místě v tu dobu byla, všimla si „*bloudících*“ osoby v areálu a aktivně zjišťovala, zda potřebuje někam nasměrovat – a z tohoto vyplynulo, že má jít o místní šetření dle výše uvedeného dožádání. Takový postup správce daně považuje žalobkyně za zcela chybný. Přesto je zřejmé, že činnost zde byla vykonávána. O tom, že by pak proběhlo šetření v areálu Jezdecké akademie v Mariánských Lázních, žalobkyně informace vůbec neměla. Přesto zde snad správce daně provedl „*místní šetření*“ tím způsobem, že dorazil na místo, nezastihl žalobkyni, logicky se nedostal do neveřejného prostoru a z tohoto by snad měly být vyvozovány závěry. Až na stížnost žalobkyně proběhlo místní šetření řádně. Místní šetření sama navrhla proto, aby správci daně mohla podrobně ukázat areály, její provoz atp. Výslovně ve svém vyjádření sdělovala, že jak provozní zázemí na adrese Klostermannova 4 v Aši, tak zejména část areálu v Jezdecké akademie v Mariánských Lázních, jsou veřejnosti nepřístupná místa, kde lze místní šetření bez předchozí domluvy realizovat jen stěží. Bohužel naprosto stejným způsobem správce daně postupoval v případě provozovny – kanceláře na adrese Železniční 5 v Brně. Ačkoliv

správce daně uvedl, že dne 12. 5. 2023 zde provedl místní šetření, tak „*dveře byly zamčené a na zaklepaní nikdo nereagoval*“. Toto je závěr správce daně i přesto, že sám potvrzuje, že na místě bylo označení provozovny s uvedením provozní doby „*po telefonické domluvě*“ s uvedením telefonního čísla. Správce daně se vůbec neobtěžuje provést logickou věc – zavolat na uvedené číslo a např. se domluvit na dalším postupu (zpřístupnění kanceláře), pouze si zaprotokoluje, že „*nikdo neotvíral*“. Takový potup správce daně nelze akceptovat. Žalovaný na tyto výtky žalobkyně k přístupu správce daně nedbal, bez dalšího potvrzuje jeho rozhodnutí a zamítá žalobkynino odvolání. Z její strany bylo potvrzeno a doloženo, že žalobkyně má poměrně široký záběr činnosti – zejména chov koní, podnikání v oblasti sportu (investice), dále pak další činnosti – svářečí práce, pronájem nemovitostí, pomocné práce, povrchové úpravy kovů a jiné. V aktuální době jde i o hostinskou činnost, provozuje restauraci LEVADA v areálu jezdecké akademie v Mariánských Lázních, v nejbližší době pak bude otevírat novou restauraci na ranči Calypso v Dolním Žandově. Zde bude provozovat také jezdectví, už jsou zde ustájeni někteří koně žalobkyně. Žalobkyně má tedy řadu provozoven a širokou činnost, kterou řádně vykonává. Proto navrhovala, aby bylo provedeno místní šetření na těchto místech. Přesto správce daně a žalovaný trvají na svém, že žalobkyně nevykonává žádnou činnost, což je naprosto absurdní závěr.

4. Žalobkyně dále uvedla, že s výše uvedeným pak souvisí to, že správce daně postupoval tak, že žalobkyni v podstatě přiznal zcela nulové náklady. Tedy přesto, že se všemi možnými způsoby snaží žalobkyně prokázat, že ekonomická činnost je realizována, a to v několika podnikatelských odvětvích, tak jí jako náklady určil naprostou nulu. Žalobkyně si není jista, jak si správce daně představuje, že je např. provozována restaurace, kde podává teplá jídla – kde vzala suroviny na daná jídla? Samozřejmě že náklady žalobkyně má, jinak by podnikání fungovat nemohlo. Žalovaný toto opět nijak neřeší.
5. Na stranu druhou žalobkyně uvádí, že si je plně vědoma toho, že nebyla schopna doložit požadované podklady, ze kterých by náklady vyplývaly. Nicméně i v tomto směru je se správcem daně od počátku v kontaktu. Vysvětlovala, že z důvodu personálních problémů řeší účetnictví kumulovaně a s ohledem na velmi značné množství požadovaných podkladů (v podstatě kompletní účetnictví za 10 měsíců) není schopna vše zpracovat dříve než v horizontu několika měsíců. Správci daně však tuto situaci vysvětlovala a žádala o prodloužení lhůt k doložení podkladů. Nakonec však správce daně přistoupil k vydání dodatečných platebních výměrů, proti kterým se žalobkyně odvolávala. Nevidí zde tedy důvod, proč by správce daně nemohl v tomto směru vyjít vstříc a dát daňovému subjektu prostor vše doložit s ohledem na dané věci. V rámci tohoto odvolání dokládá alespoň namátkově doklady „*za každý měsíc, který se napadené dodatečné platební výměry*“, což žalovaný opět nijak nebere v potaz. V každém případě je chybný postup správce daně a žalovaného, když své závěry postavil na tom, že náklady jsou nulové. Pokud nebyl ochoten vyčkat na to, aby je žalobkyně doložila, mohl (a měl) postupovat tak, že by daň byla doměřena pomůckami. Nicméně takový postup, že správce daně započítá náklady nulové, je zcela chybný a taková rozhodnutí tak nemohou být ponechána v platnosti. Zcela účelový postup správce daně je zřejmý i z toho, že v rámci doměření – řádek 40 – týkající se spolupráce se společností Hefest s.r.o. ponechává žalobkyni tyto výnosy, ze kterých samozřejmě plyne daňová povinnost. Na jednu stranu tedy správce daně uvádí, že společnost nemá naprosto žádnou ekonomickou činnost, na stranu druhou ponechává nemalé výnosy, ze kterých je vypočtena daň. Tím spíše je tento postup nesprávný, když na straně žalobkyně jsou tyto výnosy ponechány (a tedy zdaněny), ale na straně společnosti Hefest s.r.o. jsou tyto částky (v podobě nákladů na jejich straně) neuznány, protože údajně

nebylo toto plnění prokázáno. Tento postup považuje žalobkyně za nehorázný, neboť dochází ke dvojímu danění. Jedno danění na straně žalobkyně (neboť i přesto, že údajně nevykonává žádnou činnost, tak tento výnos má danit) a na straně druhé u subjektu, kterému dané služby byly poskytnuty (a za které zaplatil), tyto nejsou uznány v nákladech, protože k „*plnění nedošlo*“, a tedy opětovně se tímto daní, protože se společnosti Hefest s.r.o. doměřuje daň. Toto jednání správce daně je naprosto chybné a s ohledem na skutečnost, že dané kontroly prováděli stejní pracovníci správce daně, je nasnadě, že takový postup je zcela úmyslný a účelový, minimálně je pozice daných pracovníků podjatá. Ani na toto však žalovaný nereaguje a považuje postup prvostupňového správce daně za správný. Žalobkyně má za to, že dané kontroly mají proběhnout společně - není možné postupovat tak, že žalobkyni jsou dány plné výnosy a nulové náklady a je jí doúčtována daň a jejímu obchodnímu partneru to je naopak z nákladů odstraněno a rovněž je mu doúčtována daň. Dvojí danění zkrátka není možné.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě nejprve upozornil na skutečnost, že žalobní námitky odpovídají námitkám, které žalobkyně uplatnila již ve svém odvolání, přičemž žalobkyně v podstatě nijak nereflektuje jejich posouzení žalovaným. V souvislosti s převzetím odvolacích námitek jako námitek žalobních pak žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, v němž je výslovně uvedeno: *„Nejvyšší správní soud proto ke své dosavadní argumentaci doplňuje, že uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (jak do značné míry učinil stěžovatel) již proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správce daně), než které bylo předmětem přezkumu krajským soudem (rozhodnutí žalovaného).“* Žalovaný proto pochybuje o tom, zda jsou v žalobě obsaženy nějaké žalobní body způsobilé k projednání, neboť v podstatě nepolemizuje s důvody, na nichž je založeno rozhodnutí o odvolání. Jelikož jsou však jednotlivá skutková zjištění a právní hodnocení žalovaného podrobně popsána v rozhodnutí o odvolání, odkazuje žalovaný na text napadeného rozhodnutí jako na součást svého vyjádření k žalobě.
7. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně namítá, že argumentace správce daně i žalovaného o nesplnění podmínek pro odpočet z přijatých zdanitelných plnění byla založena především na konstatování, že žalobkyně nevykonává žádnou ekonomickou činnost. Žalobkyně se domnívá, že dostatečně doložila, že vykonává poměrně široký záběr činností, zejména chov koní, podnikání v oblasti sportu, svářecí práce, pronájem nemovitostí, pomocné práce povrchové úpravy kovů a jiné. Proto žalobkyně navrhla správci daně provedení místního šetření v jejích provozovnách. Tuto námitku již žalobkyně namítala v odvolacím řízení a žalovaný ji vypořádal v odstavcích [43] – [47] napadeného rozhodnutí. Žalovaný předně uvádí, že správce daně návrhu žalobkyně vyhověl a provedl místní šetření v jednotlivých provozovnách. Správcem daně bylo zjištěno, že na adrese Klostermanova 4, Aš (z místního šetření byl sepsán úřední záznam č.j. 568724/23/2403-50522-401800) se nachází třípodlažní budova, jejíž boční stěna bez oken je opatřena reklamním nápisem „*CHEVAK*“. Správce daně nikde na budově ani dveřích či bráně nezaznamenal označení žalobkyně. Celým areálem jej provedl jednatel žalobkyně. Správci daně byly ukázány prostory dílny vybavené náradím, přístroji a materiálem sloužícím k servisu služebních vozů žalobkyně. Dále na se na této adrese nachází prostory využívané a zařízené žalobkyní

jako kancelář. Dle žalobkyně jsou prostory pronajaty od majitele nemovitosti s tím, že není povinna platit nájemné za pronajímané prostory, neboť protihodnotou nájmu jsou investice týkající se rekonstrukce budovy. Na navštívené provozovně se nenacházelo účetnictví žalobkyně a žalobkyně nepředložila ani nájemní smlouvu, na základě které využívá pronajatý prostor. Správce daně provedl místní šetření v areálu Jezdecké akademie v Mariánských Lázních (Mariánské Lázně 569), o čemž sepsal úřední záznam č.j. 570579/23/2403-50522-401800. Zde bylo správcem daně zjištěno, že jednatel žalobkyně nebyl na předmětné adrese zajištěn. Správce daně provedl obhlídku prostor restaurace LEVADA a dospěl závěru, že restaurace je v provozu, z pořízené účtenky č. 97 za pohoštění bylo parno, že restaurace LEVADA je provozována žalobkyní. Areál Jezdecké akademie se skládá z několika hospodářských budov. K budovám přiléhají pastviny s volným výběhem koní. Na žádné z budov Jezdecké akademie nebylo nalezeno označení žalobkyně. Na postup správce daně v rámci tohoto šetření podala žalobkyně stížnost, neboť se domnívala, že postup správce daně byl chybný, když si s ohledem na veřejnosti nepřístupný areál Jezdecké akademie nedomluvil s jednatelem žalobkyně schůzku předem. Místní šetření v areálu Jezdecké akademie proběhlo proto opakovaně a za součinnosti jednatele žalobkyně. Při místním šetření (viz úřední záznam č.j. 729487/23/2403-50522-401800) bylo opětovně ověřeno, že žalobkyně v areálu Jezdecké akademie provozuje restauraci LEVADA, a to na základě nájemní smlouvy uzavřené s fyzickou osobou panem O. N. Žalobkyně zde dále provádí výcvik, trénink a chov koní a poskytuje cvičné jízdy pro amatérské i profesionální jezdce (v podrobnostech viz odst. [27] napadeného rozhodnutí). Při provádění tohoto místního šetření žalobkyně správci daně nepředložila žádné požadované daňové doklady ani evidence. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně v reakci na oznámení o zahájení daňové kontroly ze dne 21. 4. 2023 uvedla, že ke své ekonomické činnosti využívá i prostory na adrese Železniční 5, Brno, provedl správce daně místní šetření i na tomto místě. V rámci místního šetření bylo zjištěno, že na předmětné adrese se nachází třípodlažní budova s dalšími budovami v areálu. Ve venkovní části areálu se nacházel autoservis včetně velké plochy s parkovacími místy. Na zvonicích ani na informačním panelu umístěném na hlavní budově nebyl název žalobkyně nalezen. Do hlavní budovy byl správce daně vpuštěn zaměstnancem jiné společnosti, kdy v této budově byly nalezeny dveře s označením žalobkyně a společnosti DeKaTex s.r.o. Na dveřích byla uvedena provozní doba „po telefonické domluvě + 420 777 997 442“ a „odpovědná osoba Ing. M. K.“. Po zaklepaní na předmětné dveře nikdo neotevřel. Z výše uvedeného plyne, že správce daně vyhověl návrhu žalobkyně a provedl v jím uvedených provozovnách místní šetření. Dvakrát za přítomnosti jednatele žalobkyně. Žalobkyně však i přes provedená místní šetření nepředložila správci daně žádné daňové doklady za přijatá zdanitelná plnění od tuzemských dodavatelů. Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“) se opakovaně vyjadřuje k prokázání nároku na odpočet DPH a např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č.j. 1 Afs 327/2017-61, konstatoval, že *„daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Dle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) totiž daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení důkazními prostředky (zejména účetnictvím a daňovými doklady).“* Dále v témže rozsudku NSS konstatuje, že *„daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti*

tvrzení vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z § 72 odst. 1, věty první, zákona o DPH, podle něhož nárok na odpočet daně má plátc, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti, a z § 73 odst. 1, věty první, zákona o DPH, dle kterého plátc prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem. V souzené věci to tedy znamená, že stěžovatel byl povinen tvrdit, chtěl-li uplatnit nárok na odpočet DPH, že od jiné osoby, která v době transakce byla plátcem DPH, přijal věci zákonem charakterizované jako zdanitelná plnění. Daňový subjekt musí v daňovém řízení prokázat nejen to, že fakticky došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, kdo jí ono plnění poskytl. Správce daně vyzval žalobkyni výzvou k prokázání skutečností č.j. 3211067/23/3002-60564-712584, aby doložila nezbytné daňové doklady, žalobkyně ale žádné daňové doklady za přijatá zdanitelná plnění od tuzemských dodavatelů nepředložila. Žalobkyně na tuto výzvu reagovala podáním došlým 28. 7. 2023, zaev. pod č.j. 3658672/23, ve kterém žádala o prodloužení lhůty s uvedením, že z důvodu personálních problémů není schopna tak velké množství požadovaných dokladů ve stanovené lhůtě doložit. Přestože správce daně lhůtu prodloužil o 33 dnů (viz č.j. 3692779/23/3002-60564-712584), žalobkyně na výzvu nereagovala a požadované doklady nedoložila. Žalobkyně nepředložila požadované daňové doklady a evidence pro účely DPH dle § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“ či „ZDPH“) ani po seznámení s výsledkem kontrolního zjištění č.j. 4213955/23/3002-0564-712584. Na výsledek kontrolního zjištění žalobkyně reagovala opětovně pouze žádostí o prodloužení lhůty k doložení důkazních prostředků s odkazem, že dne 1. 11. 2023 nastupuje nová účetní, která bude schopna požadované doklady doplnit a doložit. Proti závěrům správce daně uvedených ve výše uvedené zprávě žalobkyně brojila svým odvoláním a v rámci doplnění odvolání předložila velké množství daňových dokladů s hodnotou do 10 000 Kč, které nebyly dosud předloženy. Jednalo se především o nákup pohonných hmot, účtenek z OBI, zahradnictví a elektra. Žádnou evidenci pro účely DPH dle § 100 ZDPH však žalobkyně opět nepředložila, a to ani po seznámení a výzvě v odvolacím řízení. Mezi předloženými daňovými doklady se nacházely také daňové doklady (stvrzenky) za nákup pohonných hmot a občerstvení od německých plátců AGIP Service Station, VAT ID: DE129275205 v celkové výši 99,68 Eur včetně daně a ESSO Station, VAT ID: DE118617001 v celkové výši 223,16 Eur včetně daně. Předmětem daně dle § 2 odst. 1 ZDPH jsou pouze plnění, která jsou uskutečněna v tuzemsku ve smyslu § 7 až § [1]2 ZDPH. Místem plnění při dodání zboží, pokud je dodání zboží uskutečněno bez odeslání nebo přepravy, je dle § 7 odst. 1 ZDPH místo, kde se zboží nachází v době, kdy se dodání uskutečňuje. V daném případě je tak místem plnění Německo, kdy žalobkyně nemá nárok na odpočet daně z pořízení tohoto zboží (PHM a občerstvení), protože předmětné transakce nejsou předmětem českého zákona o DPH. Žalobkyně v průběhu odvolacího řízení předložila pouze část daňových dokladů, jež se vztahovaly k uplatněnému nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění vykázaných na řádku 40 daňových přiznání k DPH podaných žalobkyní za předmětná zdaňovací období. Většina předložených daňových dokladů se týkala nákupu pohonných hmot, občerstvení, pracovního materiálu, chladničky, oblečení atd. Jelikož žalobkyně ani v odvolacím řízení nepředložila evidence pro účely DPH dle § 100 ZDPH a ani neprokázala, že tato přijatá zdanitelná plnění mají přímou a bezprostřední souvislost s ekonomickou činností žalobkyně, nebyl jí nárok na odpočet daně z těchto předložených daňových dokladů uznán. V souvislosti s těmito doklady byla žalobkyně žalovaným poučena o skutečnosti, že z daňových dokladů za nákup občerstvení nemá v souladu s § 72 odst. 4 ZDPH

žalobkyně nárok na odpočet daně, protože tato přijatá zdanitelná plnění (nákup občerstvení) nelze podle zvláštního právního předpisu [viz § 25 odst. 1 písm. t) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů právnických osob] uznat za výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů. Mezi náklady na reprezentaci, které jsou daňově neúčinné, náleží zejména pohoštění, občerstvení a dary. Žalobkyně byla dále žalovaným poučena, že také v případě předloženého daňového dokladu č. 2219025 ze dne 22. 6. 2022 nemá žalobkyně nárok na odpočet daně, protože přijaté zdanitelné plnění musí být poskytnuto plátcem. Mezi náležitosti daňového dokladu, ale i zjednodušeného daňového dokladu dle § 29 a § 30a ZDPH patří právě označení osoby, která uskutečňuje předmětné plnění a její identifikační číslo. Označením se pak rozumí obchodní firma nebo jméno, dodatek ke jménu a sídlo (viz § 29 odst. 4 ZDPH). V daném případě však z daňového dokladu není zřejmé, kdo je dodavatelem předmětného plnění. Žalobkyně se chybně domnívá, že k odepření nároku na odpočet DPH došlo v důsledku konstatování, že žalobkyně nevykonává ekonomickou činnost. Z výše uvedeného totiž vyplývá, že správce daně nárok na daňový odpočet žalobkyně odmítnul z důvodu nesplnění formálních podmínek a hmotněprávních podmínek pro vznik nároku na odpočet daně. Žalovaný s touto námitkou proto nesouhlasí a shledává ji nedůvodnou.

8. K žalobní námitce, že v případě, kdy žalobkyně nedoložila potřebné daňové doklady, měla jí být daňová povinnost stanovena dle pomůcek, žalovaný uvedl, že tuto námitku již žalobkyně namítala v odvolacím řízení a žalovaný ji vypořádal v odstavcích [48] – [50] napadeného rozhodnutí. Žalovaný k této námitce uvádí, že z hlediska procesního postupu správce daně musí být pro stanovení daně za použití pomůcek kumulativně splněny tři podmínky [§ 98 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“)]. První podmínkou je, že daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností nesplnil některou ze svých zákonných povinností. Druhá podmínka je naplněna, jestliže porušení zákonných povinností daňového subjektu je takového rozsahu, že v jeho důsledku již nelze daň stanovit na základě dokazování. Třetí podmínka je naplněna tehdy, pokud mohla být daň prostřednictvím pomůcek stanovena dostatečně spolehlivě. Jak již bylo výše uvedeno, správce daně žalobkyni několikrát vyzval, aby doložila relevantní daňové doklady tak, aby bylo možno daň zjistit a správně stanovit. Žalobkyně na výzvy správce daně reagovala pouze žádostmi o prodloužení lhůty. Žalobkyně sice navrhla místní šetření, ale ani při nich žádné důkazní prostředky nepředložila. Část dokladů žalobkyně předložila až v rámci odvolacího řízení viz odstavec [25] tohoto vyjádření. Žalobkyně částečně doložila daňové doklady s hodnotou do 10 000 Kč (viz odstavec [23] tohoto vyjádření). K těmto daňovým dokladům nejen že nepředložila evidenci pro účely DPH, ale ani neprokázala, že mají přímou a bezprostřední souvislost s ekonomickou činností žalobkyně. Žalobkyně z těchto důvodů neprokázala jí uplatněný nárok na odpočet daně. Žalobkyně tak svou primární povinnost předložit příslušné daňové doklady prokazující jí uplatněný nárok na odpočet DPH splnila pouze částečně. Pouhé nepředložení části důkazních prostředků však nestačí ke splnění druhé podmínky (nemožnost stanovit daň dokazováním) k přechodu z dokazování na stanovení daně za pomoci pomůcek. Ke stanovení daně pomůckami tak nemohlo dojít, neboť předpokladem k takovému postupu by byla nemožnost stanovit daň dokazováním. Stanovení daně podle pomůcek je až náhradním způsobem stanovení daně, a lze tak postupovat teprve poté, nelze-li daň spolehlivě stanovit dokazováním. Jelikož žalobkyně nesplnila povinnost předložit důkazní prostředky (viz odstavec [32] tohoto vyjádření) nebyly v žalované věci kumulativně naplněny podmínky pro přechod

z dokazování na stanovení daně podle pomůcek. Žalovaný se proto s touto žalobní námitkou neztotožňuje a považuje ji za nedůvodnou.

9. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně namítá nezákonné dvojí zdanění, kdy správce daně ponechal žalobkyni daň z uskutečněných zdanitelných plnění, ačkoliv tvrdil, že žalobkyně neuskutečňuje žádnou ekonomickou činnost, přičemž odběrateli nebyl nárok na odpočet daně z žalobkyní poskytnutých zdanitelných plnění uznán. Žalovaný předně uvádí, že tuto námitku již žalobkyně namítala v odvolacím řízení a žalovaný ji vypořádal v odstavcích [51] – [55] napadeného rozhodnutí. Daňová kontrola byla správcem daně u žalobkyně zahájena pouze v rozsahu přijatých zdanitelných plnění uvedených na řádku 40 daňových přiznání k DPH. Z daňových dokladů vystavených žalobkyni odběrateli Hefest s.r.o. (dle kontrolní hlášení za předmětná zdaňovací období byl odběratel Hefest s.r.o. hlavním odběratelem žalobkyně) vyplývá, že předmětem plnění byly především úklidové a pomocné práce (odmašťování dílů, zpracování odlitků, povrchová úprava a svařování kovů, manipulační, montážní, zámečnické, izolační a elektro práce). Jedná se o takové druhy činností, které nelze jednoznačně spárovat s přijatými zdanitelnými plněními deklarovanými na žalobkyní předložených sporných daňových dokladech (pohonné hmoty, občerstvení, pracovní materiál, chladnička, oblečení). Žalobkyně žádným způsobem neprokázala vazbu mezi zde řešenými přijatými zdanitelnými plněními vykázanými na řádku 40 daňových přiznání k DPH a uskutečněnými zdanitelnými plněními vykázanými na řádku 1 daňových přiznání k DPH. Ve vztahu k plněním fakturovaným společnosti Hefest s.r.o. by navíc měly být hlavním nákladem žalobkyně osobní náklady spojené se zaměstnáváním zaměstnanců, jež nejsou předmětem DPH. Nelze navíc pominout skutečnost, že žalobkyně k většině přijatých zdanitelných plnění nepředložila ani primární doklady, čímž nesplnila zákonný požadavek § 73 odst. 1 ZDPH. S ohledem na výše uvedené skutečnosti má žalovaný za to, že nebyl dán žádný důvod k tomu, aby správce daně či žalovaný vyloučil z řádku 1 daňových přiznání k DPH žalobkyní uskutečněná zdanitelná plnění. Žalovaný dále uvádí, že nelze bez dalšího spojovat daň na výstupu s nárokem na odpočet daně u obchodního partnera, neboť zákonně uplatněný nárok na odpočet daně musí v testu zákonitosti obstát sám o sobě, přičemž při stanovení daně na výstupu nejsou relevantní následné právní skutečnosti či postupy správce daně v rámci prověřování zákonitosti nároku na odpočet daně u obchodního partnera. I v případě odběratele Hefest s.r.o. platí, že pokud hodlá uplatnit nárok na odpočet daně, musí v daňovém přiznání k DPH tvrdit, že mu tento nárok vznikl, a tuto skutečnost musí také následně prokázat. Daňový subjekt přitom svá tvrzení prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy, listinnými a jinými důkazními prostředky. Aby plátcí daně vznikl právní nárok na odpočet daně, musí být splněny hmotně právní a formální podmínky nároku na odpočet daně vyplývající z § 72 a § 73 ZDPH. Pokud byl nárok na odpočet daně u odběratele Hefest s.r.o. prověřován, jedná se o daňové řízení odlišné od řízení u žalobkyně. Z výše uvedených skutečností lze uzavřít, že k žalobkyní namítanému dvojímu zdanění ze strany správce daně nedošlo. Žalovaný se s touto námitkou neztotožňuje.

IV.

Posouzení věci soudem

10. Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobkyně ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřila nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byla poučena o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas

je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

12. Předně je nezbytné uvést, že napadené rozhodnutí je opřeno o dva závěry.
13. Zaprvé, že žalobkyně neprokázala, že v případě uplatněného nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od tuzemského plátce v předmětných zdaňovacích obdobích ze základu daně 11 284 600 Kč a daně 2 369 232 Kč, splnila formální podmínku nároku na odpočet daně uvedenou v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, a to předložit daňový doklad.
14. Zadruhé, že žalobkyně neprokázala, že v případě uplatněného nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění do 10 000 Kč v souhrnné výši základu daně 615 345 Kč a daně ve výši 129 756 Kč, z důvodu jejich neuvedení v evidenci pro účely daně z přidané hodnoty podle § 100 zákona o dani z přidané hodnoty, že právě z těchto plnění si nárok na odpočet daně v předmětných zdaňovacím období březen až prosinec roku 2022 skutečně uplatnila a že je použila v rámci ekonomických činností v souladu s § 72 odst. 1 písm. a) až e) zákona o dani z přidané hodnoty. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že žalobkyně „žádnou evidenci majetku, ze které by vyplývalo, kolik má vozidel a dalšího majetku ve svém vlastnictví, žádné technické průkazy, ze kterých by vyplývalo, že je vůbec vlastníkem nějakých vozidel a nesdělila, kdo je oprávněn tato vozidla používat, k vozidlům nepředložila žádnou knihu jízd, že byla využívána k její hospodářské činnosti, nedoložila žádnou skladovou evidenci, evidenci zakázek, ani daňové doklady vystavené jejím zákazníkům za případnou přefakturaci stavebního materiálu či poskytnutí stavebních prací, ze kterých by bylo patrné použití předmětných plnění k ekonomické činnosti definované v § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.“ Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně „z daňových dokladů za nákup občerstvení nemá v souladu s § 72 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty nárok na odpočet daně, protože tato přijatá zdanitelná plnění (nákup občerstvení) nelze podle zvláštního právního předpisu (viz ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona o daních z příjmů právnických osob) uznat za výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů. Mezi náklady na reprezentaci, které jsou daňově neúčinné, náleží zejména pohostění, občerstvení a dary.“ Žalovaný také uvedl, že „v případě předloženého daňového dokladu č. 2219025 ze dne 22. 06. 2022 nemá žalobkyně nárok na odpočet daně, protože přijaté zdanitelné plnění musí být poskytnuto plátcem, přičemž z daňového dokladu není zřejmé, kdo je dodavatelem předmětného plnění“.
15. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2024, č.j. 1 Afs 212/2024 - 36, uvedl:
16. „Obecně lze připomenout, že v okamžiku, kdy plátcí vznikne povinnost přiznat DPH, vznikne jeho odběrateli, je-li rovněž plátcem, nárok na její odpočet, pokud (mimo jiné) přijatá zdanitelná plnění použije výhradně k dodání zdanitelného zboží nebo poskytnutí zdanitelné služby v tuzemsku (§ 72 zákona o DPH). Dodavatel přiznává daň získanou na svém výstupu, ta je jeho „závazkem“ vůči správci daně; odběrateli vzniká nárok na odpočet daně zaplacené na jeho vstupu, ta představuje „pohledávku“ vůči správci daně.
17. Nárok na odpočet DPH tedy vzniká automaticky. Pokud ho však daňový subjekt hodlá uplatnit (tj. zajistit zánik své „pohledávky“ vůči správci daně splněním či započtením), musí tvrdit a

prokázat, že jsou splněny formální i hmotněprávní podmínky. Uplatňování nároku na odpočet DPH je sice primárně záležitostí dokladovou (daňový subjekt nejprve prokazuje jen splnění formálních podmínek), při odůvodněných pochybnostech správce daně o souladu dokladů s faktickým stavem však musí daňový subjekt prokázat i splnění podmínek hmotněprávních. Hmotněprávní podmínkou je fakticita plnění: zdanitelné plnění musí být nejen podle dokladu, ale i fakticky poskytnuto ve vztahu osob povinných k dani a použito při ekonomické činnosti odběratele (§ 72 odst. 1 zákona o DPH; rozsudek rozšířeného senátu ve věci Kemwater ze dne 23. 3. 2022, čj. 1 Afs 334/2017-208, č. 4336/2022 Sb. NSS, bod 21)“.

18. Jde-li o první závěr žalovaného, tento je zcela v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nesplnila-li žalobkyně již formální podmínku pro uplatnění nároku na odpočet daně podle § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, když nepředložila daňové doklady, nemohl jí být nárok na odpočet daně přiznán. Dlužno doplnit, že žalobkyně netvrdila, že by naplnění formální podmínky prokázala jiným způsobem.
19. Jde-li o druhý závěr, je nutné konstatovat, že podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty, je plátce daně povinen vést v evidenci pro účely daně z přidané hodnoty veškeré údaje vztahující se k jejich daňovým povinnostem, a to v členění potřebném pro sestavení daňového přiznání, souhrnného hlášení nebo kontrolního hlášení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2023, č.j. 5 Afs 91/2022 - 48, uvedl, že „*evidence dle § 100 zákona o dani z přidané hodnoty bez dalšího neprokazuje faktické uskutečnění plnění, ale dokládá toliko skutečnost, že si stěžovatel z konkrétního zdanitelného plnění uplatnil nárok na odpočet daně v tom kterém daňové přiznání.*“ Nepředložila-li žalobkyně předmětným dokladům daňovou evidenci, ze které by vyplývalo, zda si z právě z těchto plnění uplatnila nárok na odpočet daně v předmětných zdaňovacích obdobích a že je použila v rámci ekonomických činností, nemohl jí být nárok na odpočet daně přiznán.
20. Jak vyplývá ze žaloby, žalobkyně tyto závěry žalovaného nijak nezpochybňovala. Již z tohoto důvodu nelze dospět k závěru, že by žalobkyně prokázala nezákonnost napadeného rozhodnutí.
21. Žalobkyni nebylo vytýkáno, že „*plnění reálně neproběhla*“, ani že žalobkyně „*nevykonávala žádnou činnost a nemůže tak uplatňovat přijatá plnění*“. Žalobní námitky opírající se o tyto skutečnosti tak nelze shledat důvodnými. Tvrdí-li žalobkyně, že místní šetření navrhovala k prokázání skutečnosti, že a jakou ekonomickou činnost vykonává, jedná se o důkazní návrh k prokázání skutečnosti, která nemá vliv na závěr o tom, zda žalobkyně u uplatněných výdajů prokázala či neprokázala splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně. V souvislosti s místními šetřeními bylo podstatné jen to, že ani při provedených místních šetřeních nebyly nalezeny chybějící daňové doklady a účetní evidence. Je současně nutné zdůraznit, že povinnost předložit účetní doklady a účetní evidenci tížila žalobkyni. Tuto povinnost mohla a měla splnit bez ohledu na jakákoli místní šetření.
22. Obdobnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na straně 11 a 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž žalobkyně na tyto závěry v žalobě nijak konkrétně nereagovala.
23. Tvrdí-li žalobkyně, že jí „*správce daně přiznal zcela nulové náklady*“, není tato skutečnost důsledkem nezákonného postupu žalovaného, ale důsledkem neunesení důkazního břemene žalobkyní. Pokud žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně, bylo zcela na ní, aby prokázala splnění podmínek pro jeho vyhovění. To však žalobkyně neučinila.

Žalobkyně byla vyzvána ke splnění své důkazní povinnosti, přesto potřebné důkazy nepředložila. Žalobkyně je jako jakýkoli jiný plátcе daně z přidané hodnoty povinen vést povinnou evidenci a při uplatnění nároku na odpočet daně být připravena svůj nárok prokázat. Pouhé tvrzení, že žalobkyně „*má personální problémy a obstarat kompletní účetnictví za 10 měsíců není schopná dříve než v horizontu několika měsíců*“, jí zákonné důkazní povinnosti nijak nezbavuje.

24. Pokud jde o doklady, které žalobkyně předložila v odvolacím řízení, těmi se žalovaný se vypořádal ve shora citovaném druhém závěru. Žalobkyně žádné konkrétní žalobní body k němu ale nevznesla.

B.

25. Otázkou vztahu neprokázání nároku na odpočet daně a nutnosti stanovení daně za použití pomůcek se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2023, č.j. 5 Afs 91/2022 - 48. Nejvyšší správní soud uvedl:

26. „*Nejvyšší správní soud konstatuje, že samotné zpochybnění přijatých zdanitelných plnění a následné neunesení důkazního břemene stěžovatelem, automaticky neznamená, že správce daně je povinen stanovit daň dle pomůcek. Nejvyšší správní soud např. již v rozsudku ze dne 30. 8. 2013, č. j. 5 Afs 55/2012-43, konstatoval: „Stanovení daně podle pomůcek je náhradním způsobem stanovení daně a přednostně je uplatňován způsob stanovení daně dokazováním. Správce daně přistoupí ke stanovení daně podle pomůcek teprve poté, kdy daň dokazováním stanovit nelze a v dané věci se o takový případ nejedná. Správce daně měl totiž k dispozici daňová přiznání, ze kterých jsou seznatelné údaje pro vyměření daně z přidané hodnoty na výstupu, přičemž správce daně měl i ověřeno v rámci místního šetření, že podklady pro sestavení daňového přiznání měl stěžovatel k dispozici. Skutečnost, že stěžovatel nereagoval na výzvy a neprokázal, jaká uskutečněná zdanitelná plnění jím byla zahrnuta v daňovém přiznání, nezakládá předpoklady pro stanovení daně dle pomůcek ohledně vyměření daně na výstupu. Správce daně měl dostatečné podklady pro vyměření daně z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období, neboť stěžovatel podal daňová přiznání, ve kterých vyčíslil jak základ daně, tak i výši daně na výstupu, jakož i základ daně z přijatých zdanitelných plnění a výši nároku na odpočet, z čehož je nutno učinit závěr, že daň bylo možno stanovit dokazováním. 5 Afs 91/2022 Skutečnost, že stěžovatel nesplnil některou ze svých povinností uloženou mu zákonem, ještě neznamená, že pro tuto okolnost nelze daň stanovit dokazováním. V daném případě, kdy stěžovatel neprokázal daň na vstupu, neznamená, že by daň na výstupu nešla stanovit dokazováním na základě daňového přiznání. Správce daně měl totiž pochybnosti pouze ohledně daně na vstupu, o ostatních rozhodných skutečnostech nepochyboval, což vyplývá z výzvy vydané ve vytykáacím řízení. Daňovou povinnost tak bylo možno stanovit dokazováním a k uplatněné dani na vstupu, jejíž oprávněnost stěžovatel k výzvě správce daně neprokázal, nebylo možno přiblídnout.“ Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se od uvedených závěrů odchýlit. V případě stěžovatele bylo možné stanovit daň na výstupu dokazováním, a to na základě daňového přiznání jako řádného důkazního prostředku. Nepředložení daňových dokladů ohledně daně na vstupu nebrání tomu, aby daň na výstupu byla stanovena podle daňového přiznání (dokazováním).*

27. *Tvrzení stěžovatele, že by neunesení důkazního břemene ve vztahu k nároku na odpočet daně na vstupu již samo o sobě znamenalo nemožnost stanovení daně dokazováním, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Skutečnost, že stěžovatel v daném případě neunesl své důkazní břemeno ohledně nároku na odpočet daně na vstupu, nemůže mít automaticky za následek rovněž*

zpochybnění zdanitelných plnění na výstupu v takové míře, že by nebylo možno stanovit daň dokazováním a bylo nutno stanovit daň pomůckami. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 4 Afs 87/2015-35, uvedl: „Pokud tedy daňový subjekt i přes širokou možnost, jak prokázat přijatá zdanitelná plnění, neunesl své důkazní břemeno, musí přijmout následky s tím spojené. Z povinnosti správce daně zároveň v takové situaci nevyplývá, že by měl při stanovení daňové povinnosti krátit odpovídajícím způsobem výši uskutečněných zdanitelných plnění.“ V nyní posuzovaném případě byl stěžovatel správcem daně a žalovaným opakovaně vyzván k prokázání svého nároku na odpočet daně, na tuto povinnost však stěžovatel rezignoval, proto také nyní musí nést nepříznivé následky spojené s neunesením důkazního břemene, a nikoliv se dožadovat stanovení daně prostřednictvím pomůcek.

28. *Nejvyšší správní soud konstatuje, že zpochybnění přijatých zdanitelných plnění a následně neunesení důkazního břemene stěžovatelem není možno ztotožňovat s nemožností stanovit daň dokazováním, jak uvedl také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 5 Afs 55/2012. Na rozdíl od stěžovatele se Nejvyšší správní soud nedomnívá, že v důsledku aplikace tohoto rozsudku by měl správce daně volnou ruku k doměřování odpočtů v případech, kdy by nebyla zpochybněna uskutečněná zdanitelná plnění. V tomto svém tvrzení stěžovatel záměrně opomíjí skutečnost, že aby mohlo dojít k doměření daně na základě odepření nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění, musí nejprve dojít k situaci, že daňový subjekt neunesl své důkazní břemeno. Tuto skutečnost přitom nelze předpokládat u každého daňového subjektu, neboť ne každý daňový subjekt zcela rezignuje na své povinnosti shodně, jako stěžovatel. Dle Nejvyššího správního soudu veškeré pochybnosti, které vznikly v průběhu daňového řízení, byly zákonrným způsobem identifikovány a sděleny stěžovateli, aby je tento mohl odstranit a unést tak své důkazní břemeno; správce daně řádně a dostatečně identifikoval své pochybnosti na základě stěžovatelem předložených dokladů a snažil se o jejich odstranění. Nejvyšší správní soud uzavírá, že skutečnost, že stěžovatel v důsledku své pasivity neunesl důkazní břemeno ve vztahu k prokázání nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění, nemůže být bez dalšího důvodem pro stanovení daně dle pomůcek.”*
29. *V nyní souzené věci byly v průběhu daňové kontroly správcem daně zpochybněny pouze žalobkyní uplatněné nároky na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění za předmětná zdaňovací období. Zcela zde tedy platí shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu, že za této situace neunesení důkazního břemene žalobkyní ohledně prokázání nároku na odpočet daně není důvodem pro stanovení daně podle pomůcek. Daň bylo možné stanovit dokazováním, přičemž skutečnost, že žalobkyně neprokázala uplatněný nárok na odpočet daně v deklarovaném rozsahu, vede pouze k tomu, že tento nárok nelze uznat, nikoli k závěru o neprokazatelnosti základu daně (resp. daně na výstupu) jako takového.*
30. *Obdobnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na straně 12 a 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž žalobkyně na tyto závěry v žalobě nijak konkrétně nereagovala.*

C.

31. *Pokud jde o námitku „dvojitého zdanění“ ve vztahu ke společnosti „Hefex s.r.o.“, ani tuto námitku nelze shledat důvodnou.*
32. *Každé daňové řízení je nutné vnímat samostatně, neboť se vždy týká konkrétního daňového subjektu a konkrétních okolností toho kterého případu.*

33. V případě žalobkyně byly zpochybněn pouze žalobkyní uplatněný nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění za předmětná zdaňovací období. Žalobkyně své důkazní břemeno neunesla, tudíž nárok na odpočet daně jí nebyl uznán. Ve zbytku zůstalo daňové tvrzení žalobkyně nezpochybněno, tedy i tvrzení, že poskytla služby společnosti „Hefex s.r.o.” a tato společnost jí za poskytnuté služby zaplatila. Ostatně žalobkyně existenci těchto plnění ani přijetí plateb za ně nezpochybnila ani v žalobě. Její daňové řízení tedy proběhlo zcela v souladu se zákonem.
34. Pokud společnost „Hefex s.r.o.” v rámci svého daňového řízení neunesla břemeno důkazní, je to skutečnost týkající se této společnosti, nikoli žalobkyně.
35. Skutečnost, že u jednoho daňového subjektu je z téhož plnění daň z přidané hodnoty odvedena, zatímco u jiného daňového subjektu není z tohoto plnění přiznán nárok na odpočet daně, sama o sobě nepředstavuje nepřípustné dvojí zdanění, nýbrž odráží samostatné posouzení splnění zákonných podmínek pro uplatnění daňových práv a povinností u jednotlivých plátců.
36. Daňový řád nezná společné řízení, kterého se žalobkyně domáhá v žalobě, tudíž správní orgány nemohly nevedením společného řízení pochybit. Pokud jde o obecnou námitku podjatosti, je nezbytné uvést, že postup v řízení tradičně nemůže být důvodem podjatosti úřední osoby.
37. Obdobnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na straně 13 a 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž žalobkyně na tyto závěry v žalobě nijak konkrétně nereagovala.

V.

Rozhodnutí soudu

38. Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

39. Soud neprovedl žádný z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

40. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. prosince 2025

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu